

સે મહા, મદીના, કરમશા, યુગદાદ વગેરે નકશો સસ્તે આવશે મિલતે હેં વ

મો બહારે મદીના

ઉર્દૂ

ચલશને કબ્લાલી.

(ભાગ ૧. ૨, ૩, ૪ થો સાથે)

ખાલી પ્રસિદ્ધ કરનાર,

શેડ. એચ. એસ. હરી એન્ડ કો.

પુસ્તકો વેચનાર અને ખાવાનાર,

બી. ૩૫૯ શક્તેન્ડ રોડ, ખેતબાડી, બોમ્બે થીએટર

પોસ્ટ નં. ૪, — અંબા.

એક્ટ નં. ૨૫ સને ૧૮૬૭ કે યુજબ રજીસ્ટર કરાવીને
સર્વ હક સ્વાધીન રાખ્યા છે.

Manhar Printing Press — Ahmedabad.

પ્રથમવાર

ફરવરી ૧૮૧૧.

કીમત બે આના ૦—૨—૦

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
જા.વ.પા.દ.
અમરાવાડા કો.પી.રાઈટ મંચ

૨૮-૩૬

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઇટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૨૯૩૬- વર્ષીક

પુસ્તકનું નામ બાદશાહે મહીના

વિષય ૮૪૬૮ : ૩ ૩૬૮

ભાગ ૧ લા.

અજલ—ખુશતર.

ધંધર બી હો નજર અબતો ખુદારા યા રસુલુલ્લાહ
 મુએ મસ નફસ સરકશને હય મારા યા રસુલુલ્લાહ
 ખયાયા ઉસકો ખાલિકને હરએક આકતસે દુન્યામે
 મુસીબત મે તુમહે જિસને પુકારા યા રસુલુલ્લાહ
 ખુદાક શુકરો અહેસાન હય હમારે વાસ્તે તુમકો
 ખનાકર હામીએ મહેશર ઉતારા યા રસુલુલ્લાહ
 હમે કયા ખાફ મસ્યાસે ખુદાને દોનોં આલમમે
 ખનાયા હય તુમહે હામી હમારા યા રસુલુલ્લાહ
 દીખા દીબે જમાલે પુર જુયા મુબકો ધન આંખોસે
 અજલસે મે બી હુ આશિક તુમહારા યા રસુલુલ્લાહ
 તમન્ના હય કર હરદમ જખીં સાઇ તેરે દર કી
 વહો અખ હીન્દ મેં રહના ગવારા યા રસુલુલ્લાહ
 સબા કહદેના મેશ હાલે દીલ અબતો ખુલાલીબે
 પદા હય હીન્દ મેં “ખુશતર” બીચારા યા રસુલુલ્લાહ

શએર.

દોનોં જહાં હેંય અહેમદે મુખતાર કે દિયે.
 ફલ કાએનાત હય મેરી સરકાર કે દિયે.

અજલ ફીદા.

યારખ જમાલ અપના મુઝકા દીખાવો ખવાબ
 ફરકત મેં મરરહા હું આકર છતાવો ખવાબ
 હય બાન ચાર દીલ બી દોનો ફીદાવો ખવાબ
 બાઈ હુમ હય ઇસ સે મુઝકા અદાવો ખવાબ
 દરપર તુમ્હારે મોલા સાયલ હુ બન કે આયા
 હઠને તુમ્હેં બનાયા હાજીત રવાવો ખવાબ
 હરગિજ કીસી તરહ કી મુશકિલ મેં વોહ ન અટકે
 હય દીલ મેં જિસકે યારો કુચ્છ બી વીલાવો ખવાબ
 હાજિત બે લેકે બાયે મુમકિન નહીં કે હરગિજ
 મહેરૂમ અપને દરસે ઉસકો ફિરાવો ખવાબ
 દીને મહોમ્મદી ને પાયા ઉરૂજ બેહુહ
 હીન્દુસ્તાંમે જબસે તશરીફ લાવો ખવાબ
 હરકમ યહે ઇસ્તીબા હય અલ્લાહ સે ફીદા કી
 રૌબે પે અપને યારખ મુઝકા કા પુલાયે ખવાબ

શબ્દોર.

હમ દેકે તુમ કા ગેર ન લે બાયે અપને સાથ
 ઘર સે હો નિકલે આજ મેરી બાં નયે નયે.

ગજલ—કૈફ.

ઉમ્મત તેરી મુજરિમ બી દોજખ સે ખરી નીકલી
 રહેમત કી કસોટી પર ખોટી બી ખરી નીકલી
 આગે મેરે માલિક કે મુજરિમ મુઝે ઠેરાયા
 અથ નફસ યહે સબ તેરી બેદાહ ગરી નીકલી
 હરશય મેં તેરા જલવા અ નુરે ખુદા દેખા
 કોનેન મેં સબ તેરી યહે જલ્વા ગીરી નીકલી
 વાકિફ ન હુઆ કોઈ બેહુશી કી હાલત સે
 વાકિફ મેરી હાલત સે કુચ્છ બે ખબરી નીકલી

કપ દેખ સકા કાઈ હજરત કી હકીકત કો
બીનાઈ બી આંખોં કી એક બે બસરી નીકલી
એ શય હય ખુદાઈ મે એક નુર કા પરદા હય
હર નુર કે પરદે મેં શાને બસરી નીકલી
મહેશર મે હરએક સુજરિમ બખ્શીશ સે ફલા ફુલા
ખેલી તેરી ઉમ્મત કી જલ ખુદા કે હરી નીકલી
ઉમ્મત તેરી જિજ્ઞાસ કો બાતી હય ઉડી કયસી
સુરત મેં તે ઇન્સાંથી સીરત મે પરી નીકલી
એશ ઉલ્ફતે અહેમદ કા દીલ સે ન ગયા દમબાર
મય “કૈફ” કે ખ્યાલે મેં હર વકત બરી નીકલી.

શએર.

હોતી આતી હય સ્હેર રાત ચલી બાતી હય
તેરી અબતક બી વહી ગાત ચલી આતી હય.

અજલ—અકબર.

તુફિ ફુદતા થા મેં ચારસુ તેરી શાન જલ્લે જલાલુ
તુ મિલા કરીખ રગે સુદ તેરી શાન જલ્લે જલાલુ
તેરા જલ્લા દોનોં જહાં મે હય તેરા નુર કાનો મકાં મે હય
જહાં તુ હી તુ બહાં તુહી તુ તેરી શાન જલ્લે જલાલુ
તેરી યાદ મે હય કલી કલી હય ચમન ચમન મેં ચે હલચલી
તુ બસા હય ફુલોમેં હુ બહુ તેરી શાન જલ્લે જલાલુ
તેરી બુસ્તબુમે હય ફાખ્તા કે કહાં તુ જલ્લા દીખાયેગા
ઉસે વિદેં કુકુ હય કુ બકુ તેરી શાન જલ્લે જલાલુ
તેરા ધલી ધલીમે વસ્કુ હય તેરી પત્તે પત્તે ચે હમ્દ હય
તેરા ગુન્ચે ગુન્ચે મે રંગો બુ તેરી શાન જલ્લે જલાલુ
બે સુના અલસ્તે બેરખખમ તો પિએ શરાબે બલાકે ખુમ
ઉસી વકત સે હય મહે સુકતીશુ તેરી શાન જલ્લે જલાલુ
તેરા રંમ લાલો ગોહર મે હય તેરા નુર શમ્શો કમરમે હય

તેરી જાત અમો નવાલુ તેરી શાન જલ્લે જલાલુ.
 હુઆ કુએલે બદ સે તબાહ મેંય હુ ગરીક જહેરે ગુનાહ મેં
 તેરે હાથ હય મેરી આબડ તેરી શાન જલ્લે જલાલુ.
 હય હુઆએ “અકબરે” નાતવાં ન થમે કલમ નરકે જળાં
 મેંય લિખુ પદું ચહી બાવબુ તેરી શાન જલ્લે જલાલુ.

શબ્દોર.

જો ગરીબ બાબડે ગિરતે હેય ઉન્હે જલ્લા દીખાતે હો
 મુઘર આગે તુમહે લેતે હે હમ આગેશે ઉલ્લેત મેં.

હાહરા—ખમ્તા ખારવા.

તુમતો જેલ મોરી બધ્યાં મરોડ ઠાલી, કયસે પીસુ હરા દીખા
 અન્તરા-મિરબપુરકી સીલા સલોદી, ધુર પટને કી હરા દીખા
 ગોરખપુર કી બારી રે ધન્યા, રખડાં કે પીસુ હરા દીખા
 તુમતો જેલ મોરી બધ્યાં મરોર ઠાલી કયસે પીસુ હરા દીખા.

ગજલ.

વોહ અબ રાતોં કે ઘર ગેરે કે મહેમા હોતે જાતે હેય
 ક્યામત પર ક્યામત કે અહે સામાં હોતે જાતે હેય
 ખબર બી કુચ્છ તુમહે હેય કિસ તસ્લ મેરી ગુજરતી હય
 લોહુ કુરકત મે સારે દિલ કે અરમાં હોતે જાતે હેય
 મુઝે માલુમ હય હો દિન મેય સબ તુમ બુલ બગોએ
 અબી તો વસ્લ કે મહે અહેદો પયમા હોતે જાતે હેય
 મલાલ ઉનકો બી કુચ્છ બેશક હય મેરે ખુને નાહકકા
 મુઝે વોહ જાહ કરતે હેય પથેમાં હોતે જાતે હેય
 જમાલે યાર દિલ કે આપને મે સાફ રોશન હય
 જલક હમ દેખતે જાતે હેય હયરાં હોતે જાતે હેય
 ચલો બસ બન ચુકી બુલકે ન હોબાયે સહેર દેખો

એ હય વઆદે કી શબ આશીક પ્રેશા હોતે જાતે હેંય
જલીશ બઢતી હય બઢને દોયોં હી તાઝ કરો મુજા
બલા સે પાર દીલકે તીરે મીજમાં હોતે જાતે હેંય
યોં હી ચલતી રહે ચુટકી તેરે કુરબાન એ કાતિલ
લમક પાશી સે મેરે જખમ ખન્દાં હોતે જાતે હેંય
એ અઝી છઠ હમ્દમ મિલ રહે હેંય એક કાતિલ સે
કે ઉસ કી ચાંદ સી મુરત પે કુરબાં હોતે જાતે હેંય.

શરોર.

કીયા થા વઆદા મિલને કા ન આયે અબતલક એ કયા
જરા સા આપ સે ઇકરાર પુરા હો નહીં સકતા.

હુમરી.

તેરે હિજર મેં જાના હમે મન્જુર નહીં હય
હમ તડપે તેરી રાહ મેંય આશમ કરે તુ
જલિમ એ મહોબ્બત કા દસ્તુર નહીં હય
તેરે હિજર મેં જાના હમે મન્જુર નહીં હય
દર પરદે રહો હમસે રકીયાં સે મીલો તુમ
બર હમ સે મીલા ચાહો તો કુચ દર નહીં હય
તેરે હિજર મેં જાના હમે મન્જુર નહીં હય
દિલ બી દિયા બાં બી દી મેંય ખુદ બી હું હાલીર
અબ ઝોર તો કુચ દેનેકા મકદુર નહીં હય
તેરે હિજરમેં જાના હમે મન્જુર નહીં હય
લે જલદી ખબર મેરી મેરે રશકે મસીહા
બચને કા વખર એ તેરા રન્જુર નહીં હય
તેરે હિજર મેં જાના મુઝે મન્જુર નહીં હય
કરો જલદી મુઝે કતલ સીસકતા તો ન છોડે
કાતિલ તેરે મકતલ કા એ દસ્તુર નહીં હય

તેરે હિજર મેં છના મુઝે મન્જુર નહીં હય
 મહેબુબ હો મરગુબ હો મતલુબ હો ખ્યારે
 કુશ્ક ઔર કહું રહે મેરા મકદુર નહીં હય
 તેરે હિજર મેં છના મુઝે મન્જુર નહીં હય

કુમરી.

મારે લોલે સીપઇયા મેંય સંઝ ચલુંગી.
 તુમ બઝીગે બઝર્કા મેંય સંઝ ચલુંગી
 તુમ ખરીદયો ચુન્દર્કા મેંય મુલ્ય કરુંગી
 મારે લોલે સીપઇયા મેંય સંઝ ચલુંગી
 તુમ બઝીગી કન્હેરી મેંય સાથ ચલુંગી
 તુમ ત્રિખવાઝીગે અર્લી મેંય પૈથ કરુંગી
 મારે લોલે સીપઇયા મેંય સંઝ ચલુંગી
 તુમ બઝીગે લડાઇ પર મેંય સંઝ ચલુંગી
 તુમ બરના તમન્ચા મેંય ફેર કરુંગી
 મારે લોલે સીપઇયા મેંય સાથ ચલુંગી.

કુમરી.

તેરા મરયો હો પહેરે મેંય કયોં ગઇ થી
 હાટ ગઇ બાબર ગઇ લેને ગઇ ધન્યા
 ધન્યા વન્યા ભુલ ગઇ પીછે પડાં ગયા બન્યા
 તેરા મરયો હો પહેરે મેંય કયોં ગઇ થી
 હાટ ગઇ બાબર ગઇ લેને ગઇ અન્ડે
 અન્ડે વન્ડે ભુલ ગઇ પીછે પડાં ગયે સન્ડે
 તેરા મરયો હો પહેરે મેંય કયોં ગઇ થી
 હાટ ગઇ બાબર ગઇ લેને ગઇ કદડ
 કદડ વદડ ભુલ ગઇ પીછે પડાં ગયા બદડ
 તેરા મરયો હો પહેરે મેંય કયોં ગઇ થી.

કેહરવા—ચલત ચાલ

નયનોં સે નયના મીલાઐ મોરી જન્યા
 હંશકને ફરહાદ કે બન બન ફીરાયા થા
 વસ્ત્રે શીરી કા નશા અયસા ઉસે છાયા થા
 ચંદ મુદદત ઉસે ખાના બી કુછ ના બાયા થા
 જશમે પુર આબસે ચહે ઉસને વહાં ગાયા થા

નયનોં સે નયના મીલાઐ મોરી જન્યા
 ૭ મે ગમગીન તો શબ્દો રેજ રહા કરતા થા
 આરી શીરી પે દીલો જીન પ્રીદા કરતા થા
 વેહ તો ફિરને કે સિવા કુચ્છબી નહીં કરતા થા
 આર હમ સર્વે બી બરબર કે ચહી કરતા થા

નયનોં સે નયના મીલાઐ મોરી જન્યા
 હંશક બાણ મેં બી ચહે નામ બલા કશ્ચ પાયા
 ફિજરે જાનામે બલા આપ વહ તેયશ ખાયા
 આખીરશ અપને તહ ઉસને જમીં પરપાયા
 તબબી આયા તો ચહી શબ્દેર જબાં પર આયા

નયનોં સે નયના મીલાઐ મોરી જન્યા
 હંશક કાફિર ને પુરા હાલ બનાયા ઉસકા
 ફિરજે દેખા તો નીશાં તક બી ના પાયા ઉસકા
 બેઠે બેઠે જો અજબ ધીયાન સમાયા ઉસકા
 મુખ્તીસીર હાલ ચહે “દોલત” ને બનાયા ઉસકા
 નયનોં સે નયના મીલાઐ મોરી જન્યા.

કમરી—નીકટા

કમર પતલી લયક છબ ન્યારી રે
 નયના રસીલી ચીતવન મતવારી રે
 કમર પતલી છબ ન્યારી રે

ઝોરી ઊંઘવાં નાંબુક બઘ્યાં
 ઘોરે પીયા કી હાલત નીરાલી રે
 કમર પતલી લગ્ગક છબ ન્યારી રે.
 ખુદને દીલ દીયા લજજતે વફા કે લિયે
 મીલી હેંચ આંખ તો દીદારે દીલરૂબા કે લિયે
 અબળ મહે કયેં સહે જાને મુબતીલા કે લિયે
 વાસ અબ સીબાલિયે દીલ કે જરા ખુદ કે લિયે
 કમર પતલી પચક છબ ન્યારી રે.

કુમરી—ભૈરવી.

સાંવલયા મેંય તોરે તો બલ બલ જાઓં તુમરી સુરત જોડેખનપાઓં
 તુમરે વતન કી આસ નહીં હય-કયસે કે ખીરવા લગાઓં
 સાંવલયા મેંય ભૈરે બલબલ જાઓં.
 તુમ તો દરશન દેત હો નાહી-આજ જીયા કી મેંય કયસે જુઝાઓં
 સાંવલયા મેંય તોરે બલબલ જાઓં.
 તુમરે કારન હુમ હું ખીરો મન-હાલ મેંય આપન કિસકાદીયાઓં
 સાંવલયા મેંય તોરે બલબલ જાઓં.
 તુમરી જુદાઈ મા જબ સે મહેકા-ઠીક હેમ જો મર જાઓં
 સાંવલયા મેંય તોરે બલબલ જાઓં.
 સજરી રેન તો તઠપત ખીતી-ભોર બયે બિસ ખાઓં
 સાંવલયા મેંય તોરે બલબલ જાઓં.
 કરકે, જોગના કાલેસ સખીરો-નસીર પીયાકો હુંઠ લે આઓં
 સાંવલયા મેંય તોરે બલબલ જાઓં.

કુમરી.

પન્યાં બરન આજ કયસે જાઓં દઈયા, ઠાઠગ ઠગરમાં
 કુખુ કનકુદયા.

દેહ કંપત હય જીયા લજત હય.
 છુટી જાત મોરે કર સે ગમર્યા-પન્થા ભરન આ જ
 બિન જાએ જમના તો બન ન પડત હય.
 કોન જતન કરું એ મોરી મધ્યા-પન્થા ભરન આજ
 સાસ નંદ હો માનત નાહી
 નસીર પીયા તોરી દેત દુહધ્યા-પન્થા જસન આજ.

કમરી.

શયામ રોકે ડગર્યા પન્ધટ કી.
 જુશામક મેય કર કર હારી સખી શી.
 એક ના માની આપન હટ દી.
 શયામ રોકે ડગર્યા પન્ધટ કી.
 જરજેરી કર મોસે છીની રસર્યા.
 લીપટ મટક ગગરો પટકી.
 શયામ રોકે ડગર્યા પન્ધટ કી.
 ઉલટે પાઓં જર કર ચલો ગુધ્યાં.
 કાહે ફીરો ભટકા ભટકી.
 શયામ રોકે ડગર્યા પન્ધટ કી.
 નસીર પીયા કી દેખ નગર્યા.
 બન ગણ મન મે ખટકી.
 શયામ રોકે ડગર્યા પન્ધટ કી.

કુમરી.

તર્જ—મતાદે સખી કોન ગલી જયે શયામ
 સખી હમ પીયા પર લીયા હય બીરોજ.
 આપ તો ખુશ હય ઘર કુખ્ત કે-હમકા દે મયે સોમ
 સખી હમ પીયા પર લીયા હય બીરોજ.
 કોન નહીં એક પલ છિન મહેકા-પ્રીતમ લાગા જગસે એ સોમ

સખી હમ પીયા પર લીયા હય બી રોઝ.
 વસીર પીયા તો મીલત નાહી—ગુણ્યાં કીસપર સાધું બેઝ
 સખી હમ પીયાપર લીયા હય બીરોઝ.

કુમરી.

તર્જ—બતા દે સખી કેન ગલી ગયે શ્યામ
 સખ્યાં તોરી પ્રીત માં કયસી બધ બદનામ
 અન્તર-અપનોં ને છોડા બયગનોં ને છોડા
 માં સે નહીં કામ—મેય કયસી બધ બદનામ
 સખ્યાં તોરી પ્રીતમાં કયસી બધ બદનામ
 નસીર પીયા બી નાહી મીલત હેય
 કયસી કહું મોરે રામ—મેય કયસી બધ બદનામ
 સખ્યાં તોરી પ્રીત માં કયસી બધ બદનામ

કુમરી.

તર્જ—ચલો સો રહે આધી રાત ગઈ
 સાંવડ્યા ને મુઘ મોરી કાહે ના લી
 કેન સો તન ને લુભાયો સખી—સાંવડ્યાને મુઘ
 અબતો ઉન કી આસ નહીં હય
 દીન બીતા આધી રાત ગઈ
 સાંવડ્યા ને મુઘ મોરી કાહે ન લગી
 સખરી રેન મોડે તકપત બીવી
 રોવત રોવત ભોર બધ
 સાંવડ્યા બ મુઘ મોરી કાહે ન લી.
 છુપ ગયા ચંદર ગુડાં ગયે તારે
 બિચો આવન કી અબ ન રહી સાંવડ્યા.

ભાગ બીજો.

અજલ—હિંદાયતુલ રમુલ.

સેરી ઉદ્ધતમેં મર મિટના ચહાદત ઇસ કો કહતે હેંય
 તેરે કુચે મેં હોના ફકન જીતત ઇસ કો કહતે હેંય
 તુઝી કો દેખના તેરી હી સુન્ના તુઝમેં ગુમ હોના
 હકાકત આરફત અહેલે તરીકત ઇસ કો કહતે હેંય
 રીઆજત નામ હય તેરી જલીમેં આને બને ચે
 તસ્લુવુર મેં તેરી રહના ઇબાદત ઇસ કો કહતે હેંય
 તુ જિસ કે દીલ મેં રહતા હય ફિર ઉસ કા હુંટના કયા હય
 મ્હી હય બે ખબર અફલત જહાલત ઇસ કો કહતે હેંય
 ઇસી ઉમ્મત હી ખાતિર બે કટાયા સર કો સિજદે મેં
 ચહાદત ઇસ કો કહતે હેંય ઇબાદત ઇસ કો કહતે હેંય
 વીકલ બાગા તેરે કુચે હી બનીબ તેરા દીવાના
 ન ઠેરા એકદમ જીતત મેં વહેશત ઇસ કો કહતે હેંય
 અગર લી ફક્ લયલી ને ખ્હા જું દસ્તે મજતુ કા
 ફના હય નામ ઇસકા મૈર નીસબત ઇસકો કહતે હેંય
 પદા કલમા જુતેં ને મૈર ચહાદત હી દરખતેં ને
 નમવત ઇસ કો કહતે હેંય રીસાલત ઇસ કો કહતે હેંય
 તેરા મફતુ તેરા શેદા તેરા આશિક મેંય બાં દાદહ
 તેરા બંદા તેરા ખાદિમ હિંદાયત ઇસ કો કહતે હેંય

શયર.

ઉસ સે ગર કહતા હું મરબુતિયા તેરે હશક મેં
 હંસ કે કહતા હય કે બહિલ સે કહું તકરીર કયા

અજલ—તસ્વીર.

અગર એક લે લિયા બિસા ખતા ઇસ કો નહીં કહતે

મહાજનત કહતે હેમ તરફે હયા ઇસકો નહીં કહતે.
 કિસી ગુલકા કરેં હમ છુક તો બી બે વક્ષા હમ
 મિલો ગેરો સે તુમ હૈં હે જક્ષા ઇસકો નહીં કહતે.
 બહુ ખડકન દીલકો કીસ કીસકો દીખાયે રશક સે બકે
 ઉસે ઘખરા દીયા આહે રસા ઇસકો નહીં કહતે.
 સીતમખર કેઇ દીન તુમ કો હમે બીસ્મીલ હી રખવા થા
 ચક્રમક માર હી ડાલા અદા ઇસ કો નહીં કહતે.
 હહન સે ગોકિ હરેક ખાતમેં શરોલે નીકલતે હેમ
 થહે સોજે જમ હય ઇસ કી ઇન્તહા ઇસકો નહીં કહતે.
 કહો હમ કયા કહું ઇસ રંજિશે બેબા પે હરદમ કી
 સીતમ ઇસ કો નહીં કહતે જક્ષા ઇસ કો નહીં કહતે.
 સરબમે જગલ “તસવીર” મુશકિલ સે નજર આપા
 કહુ હો શરોર તો જહને રસા ઇસ કો નહીં કહતે.

શરોર.

કલેબ ખાલિયા જમને તેરે આશિક કા ચો બની
 જરા તુ દેખ લે આકર છુમર હોવે તો મેં મ બનું.

જગલ—ચાકું.

મહેરે સે જરા બુલ્ક હટા કયોં નહીં દેતે
 તુમ રાત કો દીન કરકે દીખા કયોં નહીં દેતે
 મેંય પુંછતા હું વસ્ત મેં કુછ તુમ બી ખુશ હમે
 અબ હાલે કી હય શર્મે બતા કયોં નહીં દેતે
 કુચ્છ ખોડ અજબો કા હય થા પરદા દરી કા
 મકનિયાતે હો કયોં ખરકા પતા કયોં નહીં દેતે
 સખ છુટલી ખયરો ને બુખાં ચુસ કે લબજવ

શ્રીશ્રી કે કામ્ય આજ મળ કયોં નહીં દેતે
 પેના મેરા જર આપડી રંજીત કા સળામ હય
 બે સાખના કુચ્છ કહ કે હસા કયોં નહીં દેતે
 કયોં પુઠતે હોતોએ સે જયરા મેરે અથ કા
 તુમ અપને હી દામન કી હવા કયોં દેતે

શરોર.

વસ્તુ સે તુમ કો અમર ઇન્કાર હય અમ માહેર
 ચકલ દીખવાઓ કે ઇચ કી તો કસમ ખણ નહીં.

અજય—અમીર મીનાઇ.

ખુદા ને કયા રસુલે પાક કી સુરત બનાઇ હય
 કે વરફે રૂખ મે જિસકે સુરત વીલ સમ્ય આઇ હય
 મહોમ્મદ બોહરે ચકતાઇ નહેરે કીઝિયાઇ હય
 ખરીદારી કા જિસકે બરતી દમ સારી ખુદાઇ હય
 મહોમ્મદ કી મહોમ્મત જિસ કે કાલિબ મેં સમાઇ હય
 તો ઉસકી આખ મેં જરરે સે કમ સારી ખુદાઇ હય
 સુસલમાં કરતે હેંચ દીનરાત ક્યાબે કી તરફ સિજદા
 બે વોહ પેદા હુએ ક્યાબે ને ખુદ અરદન ઝુકાઇ હય
 બચાયા આપને થા ચાહસે યુસુફ કો યા હજરત
 તુમ્હી ને તુહકી કીયતી બી તુફા સે બચાઇ હય
 બસાએ કરત કુફરોં કો કયા તલવાર કી હાજત
 હુઆ હય ચાંદ દો દુકડે બે એક બગલી ઉઠાઇ હય
 વોહ મહોએ વાંકે ખુદ હકને કહા કોસીન યો અદની
 બતા ઇન્સાફ તો કીજે બહાં કિસકી રસાઇ હય
 દીવા તાલિબ હો તુ ઉસ રહેબરે રહે હીદાયત કા
 બનાબે ખિજર કો દરકાર જિસકી રહેતુમાઇ હય

કાંઈ હમ છુકરે હજરત મેં જો ગુજરે બસ ચનીચત હમ
 વચર ન ઉમ્મ સમ બમ યુ'હી હયને ગવાઈ હમ
 હોશાબ શેજે મહેશર મેરા ગરહોઆ તો કહ ફંગા
 મેંય ઉમત હું મહોમ્મદ કી મહે કયા હુજૂત લખાઈ હમ

શબ્દોર

ઉમરે ગુજરે હુસન કા ખુરશેહ હલ ગયા
 હમ દેખ્તે રહે કે જમાના બદલ ગયા

અજલ—નસત

એક ધડી છે આયે તુમ કહના હમારા હો ગયા
 બને બાં તુકસાન કયા ઇસ મેં તુમહાશ હો ગયા
 જબસે મુન પાયા હય વોહ ખહેરે અમાદત આયેઁ
 અપને છને કા મુઝે કુમ્મ કુમ્મ સહારા હો ગયા
 કિસ તરહ તેરી શીકાયન મેં કહું હસ્તે છતું
 અપને હાયોસે ઝીરેબા પારા પારા હો ગયા
 આહફ કી કફથ પાસે જો સીનારા ગિર ગયા
 તીસ બખ્તોં કે નસીબોં કા વોહ તારા હો ગયા
 સુમકે જો ચાહે સબ દેખા ખુદા શેજે જબ
 અખતો બદા એ ખુતો દીત્ર સે તુમહારા હો ગયા
 યાતો બે મેરે તુઝે આતા નથા એક પલ કરાર
 બને બાં અબ સદમએ કુરકત ગવારા હો ગયા
 હશક કે દરયા મેં મેરા દીત્ર તો કુબા થા મગર
 ખહેરે ખુબી કયોં વુઝે મુઝસે કીનારા હો ગયા
 આતીશે કુરકત સે ઉમ સીમીં ખુતોં કે દૈસ્તો
 સુરતે સીમાબ કુશતા દીત્ર હમારા હો ગયા
 ખાનએ દીત્રમેં હય નસરત આપકે દખલે ખુતોં
 કયા ખુદા કે ઘર મેં બી છન કા ઇબારા હો ગયા

શબ્દોર.

એ કયા બે સખબ આજ સુખ સુખ હો ખાર
વતાએ તો ક્યાંજ હુય અચ્છા તુમહારા.

અજલ—શારદા.

હિલ હમારા લે લિયા હમ કો દીયા કુચ્છ ભી નહીં
એ કરારો ચઢ ચલી અખતક કોયા કુચ્છ ભી નહીં
ક્યાં હુઇ નફરત આં આને સે તુમ કો યક બચક
ચઢ આતી હુય હમે અમની ખતા કુચ્છ ભી નહીં
ચાથ હી લેતે ગયે સુખ કે બે સામાન યે
બન ભી લેલો હમે ઉજરો જિલા કુચ્છ ભી નહીં
કરલે અપની સી સિરફ નેકી બહી રહ બચકી
હુય આયગા નહા મમ કે જિલા કુચ્છ ભી નહીં
“આરથ” કરકે દમા પીતે બેલત પલ્લવારે યે
કુચ્છ ચેરે પામીએ દીદમાર ખલ કુચ્છ ભી નહીં.

શબ્દોર.

જયે હિજર મેં કબીરી ઉમ્મીદ સેફત
સચર સુકર હુય બચ ગયે મરતે મરતે.

અજલ.

સાબખત ગેર સે મેરી છુઠાહો યા રસુલુલ્લાહ
હુએ અપના હી દીવાના બનાહો યા રસુલુલ્લાહ
લગા તકીયા યુનાહોં કે પહા દિન રાત સોતા હું
હુએ ઇસ ખવાબે ગફલત સે જગાહો યા રસુલુલ્લાહ
પહા હું કારે દરયામેં બંવર મેં ખાતા હું ચક્રે
હીનારે વસ્ત્રકે સુઝ કો લગાહો યા રસુલુલ્લાહ
કુધેરી કબમે સુઝકો અકલા છોડ બધે ગે

વહાં ગરકત તુમહારી સે હો ઉભલા યા રસુલુલ્લાહ
 બડી કીસ્મત હમારી હય કે ઉમત મેં તુમહારી હેં
 બરોમા દીન દુન્યામે તુમહારા યા રસુલુલ્લાહ
 ચહી હય આરબુ દીલ પે પહું તુમ નામકી તસ્વીહ
 કર કુચ કામ દુન્યામેં ખુદારા યા રસુલુલ્લાહ
 ખુદા મુઝકો મદીને મેં ખુલાલેવે તો બહેતર હય
 કે રોઝ બકે મેય દેખુ તુમહારા યા રસુલુલ્લાહ
 હુસેની પીર હય મેરા સફ જીનદા હય બેતુદા
 મુરાદિન હુ મેય ક્યામે ઇ હોઝાદો યા રસુલુલ્લાહ
 રાજેર.

લાખોં તુમહારી બુદ્દે મઓગર કે હય અસીર
 દેગો બડે હુચો હય પ્રેશા ને ને.

ગજલ—કેફ.

તેરા ઉમત કો કૈતર દોજા જાણે હો નહીં સકતા.
 તેરે હાંતે કિશી પર આગ આયે હો નહીં સકતા.
 કીયા પેશા ખુદાને રહેમતે આલમ કી ઉમત મે.
 હમ ઉનકે આર હમ પર દેહર આવે હો નહીં સકતા.
 ખુદા ખુદ નાખુદા હય ઉમતે અહેમદ કે બેડે કા.
 યરો દુસ્ખ સે ચહે ચાર દુખ જાયે હો નહીં સકતા.
 ન બુલા ઉમતે આસીકો વોહ વકતે વીલાદત હી.
 કયામત મે વોહ ઇસકો બુલ જાયે હો નહીં સકતા.
 મસલ મશહુર હય કે તુ મેરે પ્યારે કા પ્યારા હય.
 ખુદાકો પ્યાર આર હમ પર ન આવે હો નહીં સકતા.
 બડી મુસકિલ સે હાય આયા બડી મુશકિલ સે પાયા હય.
 તેરા દામન કોઈ મુઝસે છુગયે હો નહીં સકતા.
 ખુદા પરદા ઉઠાયે કિસ તરહ રૂઝ મહોમ્મદ.
 કોઈ મહેબુબ કો અપને દીખાયે હો નહીં સકતા.

શબ્દોર.

ખનાયા હમ કો ઉમ્મત મુસ્તફા કી.
કરેં હમ શુકર ફિસ મુહ સે ખુદાકા.

અજલ.

દીલ દેકે તુઝકો યાર તેરા યાર મેંય હુઆ.
અલખત્તા રહે ખતા હય શુન્હેગાર મેય હુઆ.
માની હ સમઆતું રહે રૈશન ખુદા કરે.
ઘટા જો તુને સાર તો મુબુકવાર મેય હુઆ.
એ દાગ સીનાખાઇસે શુહરત હુઆ હય તું.
માનિન્દ લાલા સખ મે નમુદાર મે હુઆ.
હરકકમ પે પીસેગા જો દીલકો મેરે વોહ શોખ.
આફત હુઇ કે માઇલે રક્તાર મે હુઆ.
નજબરા ઉસકા કરતે હી હયરત સી હો ગઇ.
હરવાજેસે નીકલા તો વોહ દીવાર મેય હુઆ.
આંખો ને તેરી યાઝ મેં રહે રંગ કર દીયા.
નરખીસ કો બકર દેખા તો બીમા મેંય હુઆ.
આસે લિયે નશે મે લખે સુખે રંગ કે.
આફિલ હુઆ વોહ શોખ તો હુશ્યાર મેં હુઆ.
સજ ધજ પે આઇ કમાદાર વોહ હસા.
આખીર દો સૂરતે લખે સફાર મેય હુઆ.
એખાં મેરે ફરૈખ કો તુ દેખ તો જરા.
બેઝાના હોકે મહેરમે ઇસાર મેય હુઆ.

શબ્દોર.

તેરી નીમાહ જો જુને બેપીર ફિર ગઇ.
ફિરમત મેરી ઉલટ ગઇ તકલીર ફિર ગઇ.

અજલ—કેર.

તુમહારા નાન લેવા આ ચહે અખરાર મેંય બી હું
 કરમ મુઝ પર બી ફરમાના કે એક લાચાર મેંય બી હું
 કહું મેંયેં તેા ઉસ મુહસે કે ઉમત મેં ઝીના બલિ
 મઅર હાં આપહી કા એક જલીલો ખવાર મેંય બી હું
 ઉઠાકર એ સખા લેચલ મુઝે બી બનીબે બતહા
 કે ખારે ખસ કી સુરત એક નહીફો બર મેંય બી હું
 લભે બખશીશ તલબ હીલને સે પહેલે બોલ ઉઠી રહેમ
 કે તુમ સાહો તેા બખશીશ ફજલ પર તમ્બાર મેંય બી હું
 કરે, ઝર ના ખુશખ આપ મેરી બહેર અસ્ખાં મે
 તેા યા હજરત અબી ઇસ પારસે ઉસ પાર મેંય બી હું
 કહુ યા ચો જબ ઉમત કો વોહ લે બરેબે અન્નતમે
 મુઝે બી સાથ લો આ અહેમદે મુખ્તાર મેંય બી હું.
 ખુશને બેકસોંકા તુમકો એ હામી બનાયા હય
 ખબરલો યા મહેમ્મદ મુસ્તેફા લાચાર મેંય બી હું
 હુઆ મન્સુર જબ તુમકો છુપાના અબ ઉમતક
 તેા બોલી શાન સીતારી કે પરહાર મેંય બી હું
 મેરા બી બખ્શવાના હયાર મે તેરા હી અમે હય
 તેરી ઉમત મે એ ઉમત કે અમે વાર મેંય બી હું
 જલા એ ફેફ મેંય જિસ વકત સુઅ સાકીએ કૈસર
 તેા બોલી આખ ઇનકી તીશનઅ હીદાર મેંય બી હું.

શબ્દોર.

હુઆ પહે શોર અન્નત મે કે મહેબુબે ખુશ ઇસ હય
 ખુશબે પાક સે મિલકર અહાં તયરીફ લાતે હેંય.

અજલ—આતીશ.

ઘેઝ સે મેરી કબકો કીસને હીલા હીય.

હી સને લહેક મે મેસ કલેજા હુઆ હીયા
 જેથી હમારો કમ તો સુઝી અઠા વ નાજ
 છેકર લગા લગા કે નીશાં તક મિટા હીયા
 કર્યો કર મીલેઆ બાહે કુના અબ મેરા નિશાં
 નામ અપના જિંદગી સે હમને મીટા દિયા
 લોઅન લે બનકે ખોલે જનાજે પે મેરે બાલ
 ચાતમ મે મેરો બિગડી હુમ કો બના હીયા
 પુછા જો ઉસ પરી સે મરતા હે તુમ પે કોન
 નામ ઉસને સર ઝુકાકે હમારા બતા હીયા
 કો ધરક દેખ હમ બી હોંય કિસ દીલ કે આઠમી
 મહેમાં બનાકે અમકો કલેજા ખીલા હીયા
 કો આતિશે ફિરાક કીયા તુને કયા ગજબ
 છજત હમારા ઘર ઉસે દોજબ બના હીયા

શાયર.

કો દોસ્તો ન માને ખુરા ઉસ કે કહે કા
 માશુક કી ગાલી સે તો છજત નહો બાવી.

ગજબ—કેફ.

મુઝે હશર મે બખ્શવાએ બનેચી.
 ગહે બિગડી તુમહારી બનાયે બનેચી.
 છુટાતા હય દામન તુ ગમખવારે ઉઘાવ.
 મુઝે કેહ ગમ સે છુટાએ બનેચી.
 બબુજ હીક હરમિજ ન માનેચી આયે,
 તુમહેં અપના જલવા હીયાએ બનેચી.
 લે આયેચી મહેશર કો નોખત તો ઉઝાએ
 ચક્કરત કા હંકા બબાએ બનેચી.
 ખુરા યા બલ્લા હું મમર આપકા હું.

મેરે હાલ પર રહેમ ખાઓ બનેગી.
 દમ અટકેગા આંખો મે બહેરે નીબારા.
 દમે નજઆ તશરીફ લાઓ બનેગી.
 છુપેગા ન યો તો કલી મહેરે મહેશ્વર
 તુમહે રૂખ સે પરદા ઉઠાઓ બનેગી
 રારે કૌસર અથ “કૈફ” સુઝ ગાદા કથ કૈ
 ઉ-હે રહેમ ખાકર બુલાઓ બનેગી.

શબ્દોર.

દેખો નિકલ કે દરપર બિરમીલ તડપ રહે હેય.
 શબ્દોલા તુમહારે ખમકા દીલકો જલા રહો હય.

અજલ—કૈફ.

શબ્દો મએ રાજ હે સરવર ચહાં તશરીફ લાતે હેય.
 તમામી ખદક કે રહેબર ચહાં તશરીફ લાતે હેય.
 મેરે મહેબુબ સરતાજે દો આલમ છનતે અદના.
 મહેમ્મદ સાકીએ કૌસર ચહાં તશરીફ લાતે હેય.
 મારે આ હુસુ ગુલામાને અરમ તાજમ કૈ દોડે.
 હબીબે ખાલિકે અકબર ચહાં તશરીફ લાતે હેય.
 વળી કહને થે કિન આંખોં સે દેખું મુરતે રચેનક.
 સુના હય સફીએ મહેસર ચહાં તશરીફ લાતે હેય.
 તમામી આસીયાને દહેર કી મુશકિલ રીહાઈ હય.
 કમીલે ઉમ્મતે મુજતર ચહાં તશરીફ લાતે હેય.
 હુઆ ચહે શોર છનનત મે કે મહેબુબે જુદા ઇસકમ.
 સુઝા પાકસે મિલ કર ચહાં તશરીફ લાતે હેય.

શબ્દોર.

દેખ ઉઠે હમ કુંચએ દીલબાર મે બને કે લિયે.
 શોક આજે હો કિયા રસ્તા જતાને કે ત્રિયે.

મજલ—શાકીર.

કબી તુમ કા કબી બાતે તુમહારી યાદ કરતે હેંય.
 ઇન્હીં બાતોં સે તસકીને દીવે નાશાદ કરતે હેંય.
 ન વોહ હુસને તલબ અપના ન વોહ જોશે મજબૂ ઉજા
 ન હમ ફરયાદ કરતે હેંય ન વોહ બેદાદ કરતે હેંય.
 વોહ અપને હાથ હી સે કયો મિટા દેતે નહીં મજહૂ
 હમે આખિર સુઝે મીનત કરે જલાદ કરતે હેંય.
 હમારી બદગી પર હય દલોલ ઉનકા ન મિલના બી.
 જિસે બંદા સમજતે હેંય ઉસે આબક કરતે હેંય.
 ખુદા બખ્શે દીવે દીવાના અપના બી કયામત થા
 મરીબાદોં મે અબતક ઉસકે કીરસે યાદ કરતે હેંય.
 યહીં સુબરી હુ' અબ આબરુએ ખાક સારી બી.
 વોહ બજમે ચેર મે મિદી મેરી બરબાદ કરતે હેંય.

સંચેર.

જુરાહે માનકર મે મને જિસે ઘરમે બુલાયા હમ
 મજબૂ હમ વોહ હુડુ કા ચેરે ખ્યાસા હોઠે આજ હમ

મજલ—શાકીર.

લોમ આસાન સમજતે હેંય લગાના દીલકા
 કોક આફત હય કોસી શોખ પર આના દીલકા
 ચિતવને શોખ, નીગહે કહેર, અદાયે સફદાદ
 આદમી કે લિયે સુશકિલ હય બચાના દીલકા
 કયા બખર થી કે અબસ જાનકો રો એકે જે
 હમ હંસી ખેલ સમજતે મે લગાના દીલ કા
 નાલે ખુદખુદ કે કફસ મે ના સુને હો જિજને
 શબે ફરકત મે સુને આઠે તરાના દીલ કા
 જુ વોહ કીરસા હય કે પત્થર કો બી પાની કરદે
 દીલ લગાકર કબી યુનયે તો પ્રીસાના દીલ કા

ઘેસુઓં કા કબી સોદા કબી બુદ્ધેં કા ખયાલ
 ચોલ લેના હય બલઓં કા લગાના દીલ કા
 પૈય સે બુદ્ધેં લી ઇસ કો નીકાલા તુમને
 યા મ્હી એક તો લે દેકે ઠીકાના દીલ કા
 ઘેંય કહાં, ગોખ કહાં, અબ વોહ જમાના હય કહા
 રહ ગયા કહને કો દુન્યા મે ફીસાના દીલ કા
 તોબાહ કર ખેરે ખુદા ઇશકે પુતાં સે “સાકીર”
 અબ ન વોહ તુ હય, ન ગાફિલ વોહ જમાના દીલ કા
 શાયર.

તુમ પર હુમ મરતે હેય બહિદકા ઇબ્રાહીમ
 ઇશકમે ખરાહમને રોખ કા કલહા કયા હુક

મજલુ—અકેબર.

આ નબી ડિખલાઇયે મુખડા ખુદા કે વાસ્તે
 એક જલવા અપને હુસને દીલબરા કે વાસ્તે
 કયા કહં જા નજરે ખાલિક રેને મહેશર મે મસ્જિદ
 આપ હી તસ્વીર લેબઓ ખુદા કે વાસ્તે
 અયસી આલુદા નીજાહો કો બહા કબ આર હુક
 આર આંખે હેય જમાલે મુસ્તફા કે વાસ્તે
 કબાખઓ દીલપાક કર રખા હય મેયને માનવી
 મહેમા હો આપ હી સા ઇસ સરા કે વાસ્તે
 છુરતે કબાખા નીકલ જાયે મ્હાં સે લી રહે પુલ
 હુમ મકાને દીલ રહે હરદો સરા કે વાસ્તે
 કબ ઇસી કે વાસ્તે હેય જિસ કદર હેય આફસે
 આહમી પેદા હુમા રહે બલા કે વાસ્તે
 આક બાલાને શહે લી હાય આજાયે અઝર
 હો વોહ છુમ દીલ દીલ દીલ છુમા કે વાસ્તે

આપ્તી હું મેરી અસ્વીયત હય અઝબર ગુલ સુક
હય ખના મેરે લિયે મેમ હું ખના કે વાસ્તે

શબ્દેર.

જહાં મેંય તુમ સે લગ્નતે હરદો મયો ફીસક
મેરી તરફ બે ચાહ હો દીલ પર લગી હુક.

ગજલ—અજબ.

મહોમ્મદ સે બુદા હોકર ખુદા કો કિસને મહેછાના.
બ્યાં કર મુઝ સે એ બહિર અઝર બના તો ક્યા બના.
બે સુરત મુસ્તફા કી હય મહી સુરત ખુશકી હય
મહી હય લેહ બહેતક સમજ્યે ઇસકો એ દાના.
વજુદે અહેમી હય મજહરે હક અશમે હક બી મી.
મહી હય દેખના હકકા મહી હય હકકા ડિખલાના.
ઇસી સુરત મે બહિર કી ખુદાઈ અપની ખાતર બે.
મહોમ્મદ ઝર ન હોતે કિસ તરફ હોતા મહી આના.
અજબ ઇસ ફિકે સે અફિલ ન રહના બધ તલક હય હમ.
અઝર હય યાદ તુઝ કો મુરગેહ ઝર હક કા ફરમાના.

શબ્દેર.

છન્નત મે બે યાદ આઈ કિસી શોખ કી મુઝકે.
હયે કરકે જિઝર આમલિયા અશક ઝર આયે.

ગજલ—ફેની.

મહોમ્મદ મહોમ્મદ કી પાઈ ન હોતી
ચકી બાનિયે કીઝિ યાદ ન હોતી.
મહોમ્મદ કી સુરત બનાઈ ન હોતી.
ખુદા હોતા લેકિન ખુદાઈ નહોતી.
જુ હોતો અઝર શાહે લોલાક પેદા.

જીનાહોં કી હરમિજ સફાઈ ન હોવી.
 ન છુટતે કબી નારે દો જળ સે આસી.
 મહક પર ભે મુશકિલ કુશાઈ ન હોતી.
 ન હોતે ભે હજરત નહોતી શફાઅત.
 અમદ તક કીસી કી રસાઈ ન હોવી.
 ન સુનતે કબી નામ ખુદદે બરી ન કા.
 અમરે આપ કી રહેતુમાન નહોતી.
 છવારત મહોમ્મદ કી હોતી ન “કફી.”
 ભે મુઝ મે પ્હે મહકત સરાઈ નહોતી.

શબ્દેર.

સેર કી પુગ સુને ફુલ ખોલ શાદ રહે.
 બાશબા બાતે હૈં મ શુલથન તેય આગ્યા નહે.

ઘાઠરા

કર હમ્મત ન દુટે હપારી-ટેજો જો બાદશા
 ગમે વીસાલ ન મફતત મે દાવિગે સપહેબ.
 ભે હો આપકે અર્માન નિગલિયે સહે મ.
 ભે પી હય મન તો તમીયત સિબાલિમ સહેબ
 ખેડકે હય ન બન્દન મે કાલિત સાહેબ.

મેરા દુટ્ટ ન બેગે મ દાર-ટેજો ને માર્યા
 ન તુમ સે નિગલે ન સરકાર મેગે હે ને
 ન દર બદર કી હમ પંચ તરફ દોકરે ખતે
 ન તીંગ હજર કો દેતે ન બાન સે બાતે
 ન અસા કરતે ન પંચ તરફ કી સજા પાતે

મેરે કારણ તમે ઘરબાર-ટેજો જો બાદશા.
 શમે વિસાલ વેહ આપ્યા ભે નાજે શુલ અદાબ
 કહા કે દેખતે દીલ બરકે આજ સમ અદાબ
 મજે શે હોને લમો શુફ્તીશુ ભે રાત્રે નિયાજ

કહા કે બતે હેંય મુર્ચ સહેર ને હી અંવાજ
 નિર મોહિયા મે હીની પુકર-દેખા એ બાદમા
 ઐવજ કરમ કે મુઝે આપને અબળ હીયા
 હનુર રંજ મુઝે તુમને બેહીસાબ હીયા
 ખોત સા ચુંકા જો દીલ તુમ કે એ જનાબ
 ન આપ આયે ન નામે કા કુચ જવાબ હીયા
 મેયને પાતી પઠાઈ હનર—દેખો એ બાદમા
 તેરી નીગાહને બલિમ મુઝે હલાક કીયા
 લગાકે તીર કલેજે કે મેરે પાર કીયા
 હીયા જો ત્હોફે મે દીલ આપને અતાબ કીયા
 સવાબ કરને કે બદલે નિરા અબળ કીયા
 મેરે દીલકો નહીં હય કરાર—દેખો એ બાદમા.

શયર.

આપતો કયા હેંય મેય હુ વોહ આશિકે રંબીન હીલ.
 ચુમ કર લાખોં કા મુંહ ગુન્હે છેન છોડ' હીયા.

ગબલ.

મહેમદકા જહાં મે કોઈ હમસર હો નહીં સકતા
 બશર હો યા ફરીશતા હો બરાબર હો નહીં સકતા
 મકાં સે લા મકાન તક હય અબળ એક તુરકા આલમ
 બયામે જલવઐ રૂએ પેઅબર હો નહીં સકતા
 કીસીકો ઇસ સરાપા તુરસે નિસ્બતહં કિસ સુરત
 કે બે સાચે કીસી આલમમે પેકર હો નહીં સકતા
 દીલે સાપ્રી હય ઉસકા સાફ મેલે જ'બે ઇસ્માં સે
 અહે હય મજમુન આઈના મુકદ્દર હો નહીં સકતા
 સબે મએરાજ ખોંચા અર્થે આજમ તક બુરાક ઉસકા
 મસીહા કે અરૂજ ઇતના ફતક પર હો નહીં સકતા.

૧૬

શયોર.

જમાલે ચાર મુઠકો ઇસ તરફ હરખાર રહતા હય
કે જયસે છાંદવી કે સોજ મે ખીચાર રહતા હય.

ગજલ.

તુમ મસીહા થે મસીહાઈ દીખાઈ હોતી—
કીસ્મતે આશિકે નાશાક જગાઈ હોતી
ઇન હસીનોં કોં હય હુસને દો ચિન્ન પર ધમ્મન્ડ
ખુબ હોતા જો પહે દોલત હી ન પાઈ હોતી
પહેલે હી ઇશક ઠા અન્જમ જો હોતા માલુમ
આખર ખાક મે અપની ન મીલાઈ હોતી
ઉમર બર સમઝે જમાલોં કી મહોબ્બત મે મરે
અયસી ઉલ્લૂત કે તો બસ આગ લગાઈ હોતી
દીલથી હાજર હય મેરા બાન બી હાજર હય મેરી
ઉજર જબ થા કે કોઈ ચીજ પરાઈ હોતી
અપને ઉશ્શાક કો હરગિજ ન પહે જીને દેતે
બુદ્ધ થા બુદ્ધ જુતો કી જો ખુદાઈ હોતી
કોઈ દીન અમસા બી તકદીર સે હોતા એકાશ
મેરી બિગડી મેરે મવલાને બનાઈ હોતી

શયોર.

જો કહોગે તુમ કહેગે હમ બી હાં યું હી સહી
આપ કી યું હી ખુશી હય મહેરબાં યું હી સહી

કમરી.

જીને કે રસ્તે આબરે, બલિમ ગંડેરી વાલે
તુને કાઠ કી બનાઈ ડન્ડી—તુને કાઠ કી બનાઈ પલડીરે
તુને કાઠ કી ઝોંક લગાઈરે, બલિમ ગંડેરી વાલે
જીને કે રસ્તે આબરે બલિમ ગંડેરી વાલે

તુને આશિક કી બનાઇ હતી તુને માશુક કી બનાઇ ચલેડી
 તુને બેબનકી ઝાંક લગાઇરે-બલિમ ગન્ડેરી વાલે
 છુને કે રસ્તે આબરે-બલિમ ગન્ડેરી વાલે

ભાગ ત્રીજો!

નાટકોંકે જાયન.

ખવાબે હસી.

હારે સેયાં મેંય બરવા ડરૂં યેયાં સતાબા નાહી મ્હેમ

પીયા ખ્યારે સોતન ચે બાચો ન વારી

મોહે બિહી કી મારો બા કટારી

કટારી મોહે સેયાં ન વારો મોરે સેયાં.

પાણીયાં, લૂગમલયાં, બેકવા, હો રહીયા-હારે સેયાં મેંય.

સેયાંકો યેયાં મેંય તો ચેન કરૂંગી બનકે દુલહન મન લાચો

મોહે કુચ ન મુલુચો બિન પીયા છયા બાયે

છ બલાચે, કલપાયે, તરસાયે, તકપાયે—હારે સેયાં મેંય.

હોમાન નાટકોંકે

મારે પડે હમ ખ્યારી ફળન કે.

ખ્યારી ફળન કે નાબુક બદન કે—મારે પડે હમ.....

છન્કાર જોડે પંકશર જોડે,

દુલહા બનાચોં બાચોં વારી દુલહનકે—મારે પડે હમ...

મિસરી ખીલાદે શરબત પીલાદે,

બાસે દેડલ ખ્યારી ખ્યારે દેહનકે—મારે પડે હમ.....

દીવકા ધની હું ઘરકા ધની હું,

બાચે દીબાચો મોહે સારે બેબનકે—મારે પડે હમ.....

ચત્રા બકાવટી.

કોઈ હાલ કહો બકે, મેરી પરીકો સમઝકે—કોઈં
 તેરી ખબર દે કોન મુઝે ઐર લાવે કોન નીશાન,
 તુઝે કહાં મેંય પાઓં બન, ચ્હી હય ધીયાન, રહા હયરાન—કોઈં
 એ પ ખ પ ખેર ઉઠે ફિરે તુમ જગેહ જગેહ પર હર,
 કહીં નજર પડી વોહ હુર, સરાસરનુર, જો હય મજબુર—કોઈં
 સુનો સુનો એ બનકે દરખો સુનો મેરી ફરીયાદ,
 કહા જમા મેરા સમઝાવ કરો ઇન્દાદ, મેંય હું ખરબાદ—કોઈં

ચત્રા બકાવટી.

અયસે ઘોઢા દેને વાલે મેંયને લાખોં દેખે લાલે—અયસેં
 અયસે થાલાકોસે આને વાલે બે બાકી દીખલાને વાલે,
 ચાલોં મેં કુમલાને વાલે બલોમેં ઉલખાને વાલે—ઘોઢા
 અયસે અપને જોડો પહેલાને કો તુ પહેલાને તુ,
 મેરે જોપે બીતી હય વોહ કયા જાને તુ કયા જાને તુ,
 છોડો છોડો અયસી ખાતે, કરતી હય તુ કયસી ખાતે,
 સમઝા અયસી તયસી ખાતે, જયસી તુ હય વયસી ખાતે—ઘોઢા
 અયસે રાબજીકી આબાદીકો ગૈરત નગરી પહેલાને થા,
 અયસે ઉસમે જોહર નિકલે કયા જાને થા કયા જાને થા,
 તોખાહ! તોખાહ! ખારી તોખાહ! કયસી હય રહુ ખારી તોખાહ!
 કયસી ચ્હો બીમારી તોખાહ! કરતા હું સો ખારી તોખાહ!
 દેને અયસે તેરે દાવ સમઝે હમ મઝે દે સકે ન ગમ તુઝે બાન્તા
 હું કમ, જાઓ જાઓ દેખો લાલો મુહ મેં પાની ભરને વાલે—ઘોઢા

ખુરશેદે જર નીગાર.

ચારકે ઘર ચલ જાયેં નીકર બતલાદે નગર્યા
 બાના કે ઘર કી ખબર બતલા દે
 સાથે જરા ચલ કે ડગર બતલા દે

હિંમતિ કે સંગ જાના, જહાં સે વોહ પાના
પરી કો લે આના, સફર પે આંધ કમર્યા.....પારકે,

પુરસેહે જર નીગાર.

દરોગા દીલે લગે કો ચારી
તેરી ચારી ને કરદી ખવારી—દરોગાં
હમસે દરોગાજી રૂઠે હો કાહે
વારી વારી તોરી વારી ફળન પર—દરોગાં
સાસ નનંદ મોરો દુખતો હેં હેંય
ઝારી ઝારી ગારી મોહે ગારી ચલન પર—દરોગાં,

ખુની શેરની.

મીં જોકર—કયા ખોસો સે દીલ કો ઠહર કમ હય ?
ભરતી હય દીલોં કી કયા મન્ડીયાં ?
સસ્તે દીલ.
મહે ગે ગાલ.

બકરીવાં ચલતી હેંય ગેર કી ચાલ.

કીશમીશ—છોડી જી કમર દીલખર હયો ખેદીલ બેકલ.

જોકર—લગો જાની ગલે સે તુમ ખહેરે ખુદ.

કીશમીશ—જા જોર જા જા.

જોકર—હાયરે જાલિમ ન જીયા જલા.

કીશમીશ—ખાતો મેં ઘાતોં મેં જાહુ ભરા.

જોકર—પુરજા હુ મેં લી તો ચલતા હુઆ.

મીઠા જહર.

મનમોહન તેરે નયનાં અજબ રસીલે,

નિહંખ્યા નિપટ રસીલે—નયનાં

મદ મુતલાલે પરેમકે પ્યાલે

કહ રહે પીલે પીલે પીલે
ચટકી લે મટકી લે મટકી લે—તોરે નયનાં

સુન્દેરી ખંજર.

બાહુ નયનોં કા મનકા હુલાયે ઝયોરે
મોરા સુખ લે ઝયો અપના દુખ કે ઝયો
આગ બિરહા કી તન મે લગાય ઝયોરે—બાહુ
ઉસ સીતમગર કા પતા હાથે મેંય પાઓં કયોં કર
ઐર પાઉં તો કહો હાલ સુનાઈ કયોં કર
સામને લી હો ખડા ઝરતો ખુલાઈ કયોં કર
ફાં બથે તો સીતમ ઉસ કો મનાઈ કયોં કર
ઐર હમ સુમકો કે મેંય આંખ મિલાઈ કયોં કર
ન કુછ કહ સકું ન કુછ સુન સકું
રાહ અવતા છમરવા ચુરાયે ઝયોરે—બાહુ

હસીન કાતિલ.

જમતમેં કમસે હેંય બદકાર
ઐઓ હેંય ઘર કી દર કી સાર
બીગાડેં, લડકિયાં ઇસમતદાર
અરે કયોં સારા બરા હય પાપસે હર ઘરકા સાંસાર
ફુલ ઉમર કા જળ કુમલાવે હોવે ન કોઇ યાર
દેશમ કે બહલે કદન તુ પહેને કબા કા હો જળ વાર.

ધુપ છાવ.

નામ'હું મેં બહરી કાલા રસકર બસ કર છું મેં જાન
પ્રહસર સુખ પર પથર ફેંકેં કીસ કલબ પર આન.
હુશમન બનકર છું મેં બહલા સુખ સે જો બહલે
હું વોહ અબહલ મેરા કપ્પા પાની ન માગે
ખીસક બનકર લું શીંસ કીના

કર હું મુશકિલ ઉસ કા જીના
જાન હીલાહું આખ લગા હું ભટ્ટી હો સીના.

ખુરશેહે જર નીગાર.

સઘયાં મેરા બન્યા મેય છ વાલી
મેરે સઘયાં કી ઉચી દુકાનીયા
સઘયા બેચે લવંગ સુપારી મેય બેચું ધનીયા
મેરી મા બેચે ધનીયા, તેરી મા બેચે ધનીયા—સઘયાં.
મેરે સઘયાં કો કયસી એક સુઝી
લાયા હય પુડાપે મેં મેરી સોતનીયા
મેરી માકી સોતનીયા, તેરી માકી સોતનીયા—સઘયાં.
દીલ્લી શહેર કી સાલા સાચોટી
રમઝાં કે પીસુંગી મે મસાલા હવદીયા—સઘયાં.

આજમશાહ.

હરી મોરી ન જાન વાસે જરી બી, હર બેઝન મે,
ખંડી ખત બલી પીછે રાહલી નહીં કુછ ચલી વોહનીકલ
ગયા શીરી જયેં ઇધર મીલા અજહહા—અરે હરી.
મએ તો ખુદી થી વાકી દયાસે, મએ તો ખુદી થી
હજારેં સે ખઠહકે, સઓકલ સઓખલ છલ શુનન ગાઇ
દીલ દલેલો આઇ સખી છીડન છાઇ,
વાકી જાંન ગઇ છુરી જયુ લગાઇ, તોરી તોરીએ જાંન કુછ કમ
નહી—અરે હરી.

સમઠ હવસ.

તેરી ચીતવન ને કાચલ કીયા દીલ હમાચ
હુઆ જીમર પાસ પાસ
ઉહું, આહા હા હા,
અરે વાહ વાહ વાહ—તેરી ચીતવન.

જોખન જો છુટા અછુતા હમારા
 છુટા હેય શીકવા તુમહારા
 ખાતોં મેં ગજબ કી હય ખટક
 મત મુઝે શરમાઓ
 જાલિમ ચુ ચટક ઐર મટક
 અપની તો ફરમાઓ
 બુલફેં કી લટક દીલ કો ઝટક લે ગઈ
 બસ જાઓ.
 હમ સર કો પટક ડર સે અટક રહ ગયે
 ધમકાઓ
 જર નીસાર ધરનીસાર સરનીસાર તુઝપે માર-તેરી.

ખુની ચેરની

કયસે કાતિલ ખજર હેય મેરે આખરૂ ઘડે
 પ્યારે પ્યારે દીલકો લુલાગી રીઝાઉઝી.
 તીરે ચીતવન કે જખમી હબરોં
 ખાલે જોખન કે અશિક હેય લાખોં
 દેખો દેખો હુસન કી બહાર.
 ચલે ચલે નયનોં કી કટાર
 મેયને પાલા હય નાજોં સે અપના જોખન
 ઇસ કો ખુરી નજર સે બચાગી—કયસે.

સુન્હેરી ખંજર.

ન્યારી અકડ' ફળન કરકે ચહું
 સારે ગાવ કા ખાન ખહાદુર બનુ
 આમે પીછે સીપાહી દો ચાર રખખુ
 જરા રોમ સે તનકે હરેક સે મીહું
 મુઝ સે બઢકર હેય ફાન કે ઉસ સે છુકું
 અબે તબે સે સબ સે ખાત કર

ਸਾਝੁਕਰੈਂ ਕੋ ਸੇਠਾਂ ਕੋ ਛੇਧ ਯਾਨੁੰ
 ਮੀਤਾ ਤਮਗਾ ਤੋ ਆਲਾ ਸੇ ਆਲਾ ਯਨੁ
 ਸ਼ਾਨ ਮੇਰੀ ਅਯਾ ਸਾਝੀ ਯਨੀ
 ਯਾਤ ਮੇਰੀ ਅਯਾ ਭੰਘੀ ਛੁਧੁ
 ਥੈ ਕਥੁ ਕਛੇ ਕੋਠ ਸਰ ਸੇ ਯੁਕੈ
 ਤਸਵੀਯਾਤ ਕੋਠ ਆਧਾਯ ਫੇ.

ਭਾਸ਼ਾਨ.

ਮੇਰਾ ਨਸੀਬ ਛੇਧ ਸੋ ਗਯਾ, ਥੋਛੇ ਯੁਧ ਮੇ ਰਛੇਨਾ ਯੋ ਧਾਰ.
 ਕੀਤੀ ਸੇ ਕਥਾ ਕਛੁਨਾ—ਮੇਰਾ ਨਸੀਬ.
 ਕੁਲਕ ਸੇ ਛਮ ਪੇ ਕਥਾ ਕਥਾ ਯੁਧਮ ਕੇ ਯਾਫਲ ਯਰਸੇ ਛੇਧ.
 ਨੀਸ਼ਾਨੇ ਯੋਧਾ ਕੀ ਸੁਰਤ ਕੋ ਛਮ ਛਰਛਮ ਤਰਸੇ ਛੇਧ.
 ਮੀਸਾਛੇ ਆਧਨਾ ਸਕਤੇ ਮੇਂ ਛੇਧ ਕਥਾ ਯੋਧਾ ਸਕਤੇ ਛੇਧ.
 ਨ ਯੁਧੇ ਛੇਧ ਨ ਮਰਤੇ ਛੇਧ ਯੁਧੀ ਛਰਛਮ ਸੀਸਕਤੇ ਛੇਧ.
 ਮੇਰੀ ਯੁਰਾਕ ਗਮ ਛੋ ਗਯਾ, ਥੋਛੇ ਰੰਯੋ ਗਮ ਸਛੁਨਾ—ਯੋਧਾਰ
 ਕੀਤੀ ਸੇ ਕਥਾ ਕਛੁਨਾ—ਮੇਰਾ ਨਸੀਬ ਛੁਧ ਸੋ ਗਯਾ.

ਮੀਤਾ ਯਛਰ.

ਛੋਧ ਪੁਰਾ ਛੀ ਪੁਰਾ ਛੀ ਯੋਧਾਪਾਰ ਕਰੇਯੋ
 ਯੋਧਾਪਾਰ ਕਰੇਯੋ ਰੋਯਗਾਰ ਕਰੇਯੋ
 ਯਰਾ ਸਮਝਾ ਕੇ ਕਛੀਯੇ ਕਥਸੇ ?
 ਛੋਧ ਸੋਨੇ ਕੀ ਯਿਧਾਯਾ ਸੀਧਾਰ ਕਰੇਯੋ—ਛੋਧੰ
 ਯੋ ਨਿਯਮਾ-ਯਾਛੁ ਫਿਯਮਾ
 ਛਮ ਟੁਮ ਮਿਲਕਰ ਧੇਰ ਕੇ ਛਾਯੇਂ
 ਯੋਧਾ ਕਾ ਯਧਾ ਯਰੀਧਾਰ ਛੋ ਗਰਮੀਯੇ ਯਾਯਾਰ
 ਯੋਧਾਰ ਪੁਯ ਯਨਿਯਾ ਧਨੀਯਾਂ ਫਗਾ ਕੀ ਫਯਾਨਮਾ—ਛੋਧੰ

ਯਯਾਯੇ ਛਰਸ਼ੀ.

ਤਨ ਪਰੇਮ ਕੀ ਰਾਯ ਲਗਾਯੇ ਤੋ ਯੁਧਾਂ ਯੋਗਨ ਯਨਕਰ ਯਾਨਾ ਛੁਧ.
 ਯਾਨ ਯਾਯ ਰਗਾਂ ਕੇ ਤਾਰੇਂ ਪੇ ਯਿਧੁਕਤ ਕਾ ਰਾਯ ਸੁਨਾਨਾ ਛੁਧ.
 ਯਾਯ ਯਾਯੋਂ ਕੀ ਯਧਾ ਯਮਨਾ ਰਯਾਮੀਧਾ ਪਾਛ ਧੁਧਾਨਾ ਛੁਧ.
 ਫੀਲ ਛੇ ਯਧਾ ਅਧਨੇ ਫਗੇਂ ਕੋ ਯੋਧਾਨ ਪਰ ਕੁਲ ਯਧਾਨਾ ਛੁਧ.

મેંય બલં બલં બાઉં મુખડે પર તુમ ઉન ચરનોંપર વારી હો
મેંય તબ બનું કે પુબરી હો જબ રાત્ર વેહુ મીરધારી હો.

હરગી કન્યા.

વાઠે ધુંઝરવાલે બાલ. જયસે ખીસભર ખીસ્વર કાલે.
પુરનુર હય પેશાની, આર નયના બાહુ ધલે.
સુખન સાલ, નીમહે બાશ્રી હેંય પુરે દીલ સીતાની મે.
દીયે મુછોં દા બલ મમર હેંય બેશે જવાની મે.
ખ્યારી ખ્યારી અયસી સુરત પાઇ
ખુદા કી કસમ મેરે દીલકો હય બાઇ
ધસો લીયે પાસ તુમ્હારે આઇ
ન બનું બીબી હો બાદે હવાઇ
બર હુકમ આપકા પાલ સર આખોં સે જબ મેંય બાઉં
અંડે ઉંડે બુલાકર લાઉં ધજ્જાર કીયા સબહાલ—હુલકે.

ભાગ ચોથા.

મુખ્તીલીકુ ખાને,
હોલી.

ટેક-ખિરજ મે હર ખેલત હોરી—લલા ખિરજમે હર ખેલત હોરી
સખીયન સાથ લે ઇત ઉત ડોલેં, કરત ફિરેં બરબોરી
જત કાઓ બઝા દાહને હગરમે, માનો કહી રહે મોરી
નીકર હેય રયામ કીશોરી—ખિરજ મે હર ખેલત હોરી.
રાધાજીભી મિલ ગઇ વાહી ઠોરમે, જહાં હેંય કંવર કંહાઇ
સખીયન મે વહી ઘર ઘર ડોલત, કરત ફિરત ચતુરાઈ
ઉંડેં નહી લાજ હય આઇ, લલા ખિરજ મે ખેલત હોરી.
રાધાજી હોયો શામ મે ઠાડી, બંસી હટ કે છાંઇ
વે હુકટી ખડી કર સુહે, ગઇયાં ચરાવત બન આઇ
હોયો જસોથા કો કંહાઇ—ખિરજ મે ખેલત હોરી.

સુરત કહવ કરજેર કે સ્થાપા ઉતની અરજ હય મોરી,
બનક છ મોરે રંજ હે ન ઠાયે. બધયા ધયેજીમોરી
સાસ હય ન મ્હેર કોરી-બિરજ ચે હર ખેલત હોરી.

હોરી—અલમ.

સખી આયે ન ક્યામ બીહારી, કડ મે ક્યાદમ મારી-સખી.
એક ઘડી મોહકલ નાહી આવે, અયે જખ સે કીયન મુરારી.
ખિન દરજન તરસત હેય અંખીયાં, મરી હું ખીરકાકે મારી.
કહો સખી અબ કડ ક્યારી-સખી આયે.
જેઝન રૂપ બનાયે કે વકો, હુઠ આઠ મથરા સારી.
વાકો પતા મોહે કિત હું નલાખે, ફિરી જંઝા જખન સારી.
મિલે નાહી બનવારી-સખી આયે.
મેરે પીયા સે જો મોહો મીલાદે, વાકે બકો બલોહારી.
ચેરી નીસદિન રહું વાંકી, કડ તન મન ધન વારી
આયે જો “અલમ” ખ્યારી-સખી આયે

હોલી—બદર.

ફાગ ખેલત મોર અચરા ન પકડે,
જિન મારો પીચકારોરે-ફાગ ખેલત.—
અંતરા-સાસ સુને ઘર આને ન દેખી
નંનક સુને દે આરોરે-ફાગ ખેલત.
અંતરા-અખીર શુલાલ મુખ ઉપર ના ડરો
મીઝત કરત હું થારો રે-ફાગ ખેલત.
અંતરા-બદર પીયા કાહે રોકત ટોકટ
તુમ હી અનોખે ખીલાહી રે-ફાગ ખેલત.

હોલી—અહોસત.

તુમ તો કરત બરજોરી-લલા તુમ સે કઝો ખેલે હોરી
અંતરા-ખીચ ડમર મોરો બધયાં પકડકે છતીયન હાથ ધરોરી

જાત રહ્યો મન હાથસે મોરા, હોરી કી હો ગજ ચોરી
 લલા તુમસે કચ્છો ખેલે હોરી—તુમતો કરતો
 અંતરા—ચીતવનકી પીચકારીરે મારી, જાગે હયજાડુ મરોરી.
 રંઝ ફસ્વાઈ મે બોરવે રે, લાજ કી ચુનર મોરી
 લલા તુમ સે કચ્છો ખેલે હોરી....તુમતો કરતો
 અંતરા—કાસે કહુ મેંય અપની બિથા કા, બિઠાને મોહે છોરી
 હુટ લિયા મોરા સારા જોળન, લાજ કી મારી મરોરી.
 લલા તુમસે કચ્છો ખેલે હોરી—તુમતો

હોલી—અમાનત.

પાલાગી કરજોરી, શયામ મોસે ખેલો ન હોરી
 અતરા—ગંવે ચરાવન મેય નીકરી હુ, સાસ નન્દકી ચોરી
 સચરી ચુનરયા રંગ મે ન બોરે, છતની મુને અર્જ મોરી
 શયામ મોસે ખેલો ન હોરી.
 અંતરા—છીન અપટ મોરે હાથસે ગાગર જોરસે બાધ્યાં મરોરી
 દીલ ધડકત હેય સાંસ ચડકત હેય, દેહ ક પત મોરી મોરી
 શયામ મોસે ખેલો ન હોરી

હોલી—નસરત.

સખી કાન્હા ને રંઝ ડારો જાત જાત, મોરે મલો હય
 ગુલાલ પકડ હાથ હાથ—સખી
 લાજ શરમ કી મેંય મારી મરત હું
 પીછે સે સારા ખુલી હય ગાત—સખી કાન્હાને
 હાથ લી જોડે મેને બીન્તી જહોતેરી કી
 વોહ તો એક ન માને મોરી બાત—સખી કાન્હા
 સાસ નન્દ બોલી બોલ હેંય દેખ કર.
 જખહું ઘરે તબ હુએ રાત—સખી કાન્હા
 નસોર પીયા રા લીક ના હુઇ.
 વોહ તો હર કે રંગ આપ હય મુસકાત—સખી

હોલી;

કાહે રર મચાઈ—અરે તેને કંવર કન્હાઈ.

અ તરા—લિપટ ઝપટ કે તુને રે મોહન ચોલી મેરી મસકાઈ
ર ગમાં ભીજોયે દધ ચુદર સારી, મરોરી હય નર્મ કલાઈ.

ભલા તોહે લાજ ન આઈ—કાહે સર મયાઈ.

અ તરા—હોલી કે દીનનમા સુઝત નાહોં નારકા અપની પરાઈ
તુમહી અનોખે હો કાગ ખીલધયા, નાહક કરત લડાઈ.

તોરે કા મન મે સમાઈ—કાહે સર મયાઈ.

અ તરા—લાજ શરમકી મે મારી મરત હુ, દેખત હેય લોગ હુંગાઈ
નસોર પીયા દેખો જાનેદો અગ ધર, નહી અહેમા હેવેતરાઈ.

અરે તોહે કો સમગ્રાઈ—કાહે સર મયાઈ.

હોલી

મોરે સાવળે સલોને બનવારી, મેય તોરે ચરનોં કી વારી,
અ તરા—તુમતો સાવલ્યા ગિર્જ કે હો રાજા, હમ હે ચૈરી તીહારી.

માનો કહા છેડેા મત મોહન, ધનની અરજ સુન મહારી.

મે પધયા પરત તીહારી—મોરે સાવલેં.

અ તરા—ઝોરો મે તુમ તો ગુલાલ ભરે હો, હાથમે હય પીચકારી,
તાક જાક હય હેરી ખેલનકી, બાતડીઝ નહોં થહે મુરારી.

ન કર મોહે બનસે આરી—મોરે સાવલેં.

અ તરા—દેર હુધ ધર જાનેદો હમકા, નહી સાસ રરીહો હમારી.

એસા ન હો કહુ આજી બાલમ, લાખન દે મહેકા આરી.

મરૂ મે લાજકી મારો—મોરે સાવલેં.

અ તરા—લાજ શરમ સળ તુમને ગ વાઇ, કાન્હા કિંજુ મુશરી.

લોગ નગર કે દેખ રહે હે છાડો અધયા હમારી

નહી પત જાહીયે તુમહારો—મોરે સાવલેં.

અ તરા—બાત ન માની કોઇ તુમો સ્વામો, ર ગમાં ભીજો એદીનો સારી.

હાથ પકડ કે ગુલાલ મત્રા હય, કિને પુરિ ગત હમારી.

નસીર પીયા સે મેય હારી—મોરે સાવલેં.

હોલી.

આજ સખી દેખો આંકે પીયાને ધજ્જત મોરી લઇરે લઇ

અ તરા—કેસર ર ગ સે ભર પીચકારી તાક કે આત પે મારી

મીજે બન્ન દેહ ઉધક ગઈ, યહે ગત મોરી લઈરે લઈ
આજ સખી દેખો બાંકે પીયાને ઇન્જત મોરી લઈરે લઈ
હાથ પકડકે શુલાલ મલત હય, નસીર પીયાસે બસ ન ચલત હય
ફાગ ખેલકે ઠાડેઁ હંસત હય, લાજ શરમ મોરી ગઈરે ગઈ
આજ સખી દેખો બાંકે પીયાને ઇન્જત મોરી લઈ

બસત.

ગુલશન મે જા ન ગેસુઓં વાલે બસત મેય.
સ ખુલ કો હોગે જાન કે લાલે બસત મેય.
ગૈરો સે ગેદા બાજી જો કરતા હય ગુલ બદન.
ફીલ પર હમારે પડતે હેય બાલે બસત મેય.
ગેદે જો ફુલ બાગ મે ગુલરૂતુ કયા હુઆ.
અપને લી દાગ દીલ હુઐ આલે બસત મેય.
મિલને કી રસ્મ ગૈરોં સે જારી જો કી સતમ.
તો હમકો લી ગલે સે લગાલે બસત મેય.
કયા કયા ન જઈ હો રૂખે અગયાર દેખ કર.
બાહે ગલે મે ચાર જો હાલે બસત મેય.
ગેદે કી જાપે નજર કરૂં દીલ ખુશી ખુશી.
વોહ ગુલ મુઝે કહીં જો ખુલાલે બસત મેય.
નસરત કી જઈ રૂઝ કા પરદા ન ફાશ હો.
અદાહ ગર જહા સે ઉઠાલે બસત મેય.

શઅર.

સુનના હું કે ઉશશક સદા મરતે રહે હેય.
કુરકત મે અજલ ગર મુઝે આ જાયે તો જાનું.

કજરી.

કરકે સોલહે સે સીંગાર ગોરયા પન્યાં કો ચલી
બાલ બાલ મે મોતી પોહે બીંદી લગાયો માથે
બીંદી લગાયો માથે આજ કામની—કરકે સોલહે
ગાત ગાત એક સુંદર મુરત નયના લરે હેય મહસે

નયના જરે હેય મદસે સુરત મોહની—કરકે સોદહે
લાહે કો અમીયા સુખે ચુદરી દહે ગા હય ચટકોલા
દહે આ હય ચટ કીલા બની ગોખરી—કરકે સોદહે
રામ હુહાઈ ગગા કીરયા સઘયાં નસીર ને ખુખી કહો
સઘયા નસીર ને ખુખી કહી કજરી—કરકે સોદહે
કરકે સોદહે સે સીઆર ગોરયા પન્યાં કા ચલી.

કજરી.

તુમ મોરી કાહે કા મરોર ડાલી ગોરી બઝયા
સાસ ઐર નનદ મહેકા ગારીરે દે હેય
ગારીરે દે હેય સાવડ્યા ગારી દે હેય બોલે બોલ્યાં
તુંમ મોરી કાહે કા મરોર ડાલી ગોરી બઝયાં.
કાહે કા તુમ મહેકા મોહન ગરવા સે લગાયો.
ગરવાસે લગાયો સાવડ્યા ગરવાસે લગાયો ફારો ચુરીયાં
તુમ મોરી કાહે કા મરોર ડાલી ગોરી બઝયા.
નસીર પીયા ઘર બનેદો અમ તુમ રોકો મન મહેકા
રોકો મન મહેકા સાવડ્યા રોકો મન મહેકા કરું ચેરીયાં
તુમ મોરી કાહે કા મરોર ડાલી ગોરી બઝયા.

બાજન.

મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખખર્યા, મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખખર્યા.
તુમરે મોલન કીશહ ન પાઈ, હુઠ ફિરી મેય સગરી નગર્યા
મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખખર્યા.
કોઓ ખખર મોરી લેત હી નાહી, બાદિન સે તુમ ફેરી નખર્યા
મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખખર્યા.
પાપસે હેય સખ જગ મે અધેરા, સુજત નાહી તુમરી ડગર્યા.
મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખખર્યા.
તુમારી યાદમાં અયસા રાવત હુ, બાદુમે બરસે જૈસે બધર્યા.
મોરે મહોમ્મદ લેઓ ખખર્યા.

નસીર મેંય ઉતકે બલબલ ગાઓં, લાવત હય જિનકા કારીકમત્યા
મેરે મહોમ્મદ લેઓ ખબર્યા.

ભાગન.

તુમહી મહોમ્મદ હુખ કે હર્યા—તુમહી

તુમરે સીવા કેઓ કામ ન આહે મના પિતા ઐર ચાર ન ભાંયા
તુમહી મહોમ્મદ હુખ કે હર્યા

રોજે હશ્ર જગ ગરની રાનાહે, દેડુ મેંય તુમરી સાફ હુહાંયા
તુમહી મહોમ્મદ હુખ કે હર્યા.

જાગે માલ વાડ મેંય ઉતપર, જો હેય ઉમત કે નાજ ઉકાંયા.
તુમહી મહોમ્મદ હુખ કે હર્યા.

મહેતો હેય ઉંડો કા સાદાસ, ગુન્હેગાન કે જો હે બાંડા
તુમહી મહોમ્મદ હુખ કે હર્યા

તુમરે ચરનરો મેંય રજેડુ, જાહે તુમનીધી રાહ ચલ્યા
તુમહી મહોમ્મદ હુખ કે હર્યા.

તુમસા ગુની કાળે ઐર ન હેય તો, વેનુગતકે સાંગે બન્યા
તુમહી મહોમ્મદ હુખ કે હર્યા.

નપોર ગુલામ ઉંડીકા હય નીલસે, મરકે મનીનેકે જો હેય કુર્યા
તુમહી મહોમ્મદ હુખ કે હર્યા.

પુખતુરત બચ

બડી ધારી હરનીયા મેલ્યા સહલી અગમેલી.

ચીતે જાગીતાર, હારે અલગેતો મીલે જાગી નાગ.

બચે બીકાઉગા, બાયા બન બહાગા નોકલુગા.

ફીર લેકે સાથ, હલુ મધમ ફી બગાવ મે હાથ

બરમે દીવદાર હો-બાસો કનાર હો

ફીર કયા દરકાર હો હા, મીચા બીબી ફી દેઓ બહાર.

ખયર સદલાહ. પુખતુરત બલા.

દેઓ ચારો કયા અમકારા બાંબી અયસી લાએ

કે જિસને આતે હી મેરા દીવાલા કુકા હાએ હાએ

ચારો કે સાથ હોટલમે ચાપીન બેનત ખુલવાએ

આર ચહાતો મિસ્તર ખયર સદલાહકા રખા શુલ હોબાએ

મીલે જિસકો બેડુ અયમી, વહ બહાર દેએ કયસી

લાગ્યત લેએ ચારે અયસી જોડકો અયસી તયસી
 કોઇ આવે સાઈકલ લેકર, ચાર કોઇ લાવે મોટરકાર
 મીયાં તો ધરકી ખાય હવા ચારળીવી જાએ બહાર
 ગયરો કે દેકર હાથ ગલે મે ફિરતી હૈ બાબર
 અયસી ફેશનએવલ ચારત પર હો ખુદાકી માર-મીઠે
 બટકે વોહ રાનોં હો નાટક ફાટકમે ઉલ જુલુલ
 મીયાં રોકે તો ખીવી કહતી હય ખીકવાયટ યુ ફુલ
 દેખો ચારો તુમલી ન હરના કોઇ અયસી બુલ
 વરના તુમારાલી ચહ કર દેવેગી રખ્યા શુલ.

ખુબ સુરત બલા.

ખયર મહાહ તથા માશ અહાહ—
 કીયા બાઈકાટ, દીરા દીનપાટ ગઈ જોડજી
 તેરી મેરી જોડજી, કયસી ડલી થી લુટ, માગે ડસનકા ખુટ
 કલી લાવે ન સુટ જાવે મઠમ લી રૂઠ
 એસી બની થી ફેશન પે લોટ,
 મુઝે તો મેરી જોડને સમજા થા લોટ, ગઈ ધરસે બલા,
 પાપ સર સે ટલા,
 અબતો વોહ ટોપી અમ્મમા પુરાના વહ જામા,
 સજકે કરે ઠાઠ ખાટ.

જાહેર ખખર.

મહરબાન સાહેબ—હમને નાટક કે શોકોનોં કી ખાસ
 જરૂરત હો માલુમ કરકે નીચે લખે નાટક (જિનકી ગાયન
 તથા લાશન પુરે હય) બડી મહનત ચાર કીમતલી બહોત
 સસ્તી રખી હય ઇસ લીચે જિન સાહેબો હો અસલી ના-
 ટકોડી જરૂરત હોય યા કીસી હુસરે નોવેલ, નાટક. કીસ્સે,
 વારતા, તથા ગાયનની જરૂરત હોય તો નીચે લિખે હુએ
 કીકાને સે મ ગાઇયે.

નોટ—માલ વીપી યા રોકડા પૈસા આને પર રવાના કીયા
 જાયગા. ઉરહુ જખાન શુજરાતી હરફ.

સયદે હવસ—ચહ નાટક મુન્શી આગ્રા મહમ્મદ હમ કી
 કલમકો લિખા હુઆ હય ગાને જખાની પુરે ચાર લાજ-
 વાળ હય. કીમત છે આના ૦-૬-૦

અસિરે હિર્સ—વાહ વાહ ઇસ નાટક કે કયા કહને હય
 મહ નાટક એલકરેડકો. કા સળસે જીયાદ મશહુર ખેલ
 હય હમને જાયન જાગની સાથ છપાકર તખ્યાર કીયા
 હય. કીમત ચાર આના ૦—૪—૦

જીલજીલધામાં—મહ નાટક નયુ અલકરેડ કો. કા મશહુર
 ખેલ મુન્શી મહેલી હસન અહસન કી કલમસે લિખા ગયા
 હય જાયન ભાશન કાખિલ દિદ હય. કો. છે આના ૦—૬—૦

જહરીસાંપ—મહ ચારસી કો. કા મશહુર ખેલ પન્ડત ના-
 સયલ પરશાદ ખયતાબ કી પુર જોર કલમકા નતીબ હય
 ઇસ કે ખાને બેનજીર હય જાગની લાજવાબ સરાખા ઇન્તે
 ખાબ હય તમામ જમાને મે હુમ હય ઇસકી ખુબી
 સળકો માલુમ હય. કીમત છે આના ૦—૬—૦

ઇન્તીકામ—મહ અલેકઝન્દરા કો. કા મશહુર ખેલ મુન્શી
 આસફ કી કલમસે લિખા ગયા હય મયે પુરે જાને જ-
 બાની છપ રહા હય. કીમત છે આના.

જમનામા હજરત અલી—ઇસકા હાલ નામસે બહિર
 હય, મુલક કન્દુરસે બડા વજીર મયે ફાજકે હજરત અ-
 લી કા સર કટને આતા હય, ઐર જીલસે અદહમ પહલવાન
 કા સર કટ કર લે બતા હય, બાદ મે હજરત અલી કા
 બના, ઐર લડના, ખુદાકી તરફસે ગયળી ઇન્દાદ, તમામ
 મુલકકો જીત કર મુસલમાન બનાના, મહ તમામ હાલ
 ખુદાસા તોર પર દીખાજા ગયા હય મહ કીતાબ હરેક મુસલ-
 માનકો જરૂર રખની ચાહિય. કીમત ૩ આના ૦—૩—૦
 આ સીવાયે સળ કીતાબે હમારે મુદાસે મોલેખી.

વેચનાર એચ. એસ. હરી એન્ડ કો.

બુકસેલર્સ અને પબ્લીશર્સ.

ખેતવાડી મુબઇ—૪.

સાહેબાન—ઇસ કીતાબકા દુસરા ભાગ ફુલોંકા ગજરા ઉર્ફ
 બેસ્તાન કબાળી ઐર દુસરી કીતાબ આરબીક માશુકકી છે
 છાંડ છપ રહી હેંચ જલદ તખ્યાર હોંગા.

ગુપ્તા સાહેબ ગાજયાબાદી.

મેનેજર.

તમામ શુદ્ધ.

એચ. એસ. હરી એન્ડ કો. પુસ્તકલેસર્સ અને પંચલી

૬૬૬ કાકલેન્ડ રોડ, બોમ્બે થીએટર. મુંબઈ-૪.

હીસ્ત્રાઓ.

ઉર્દૂ જખાન ગુજરાતી હરફમાં

- ૧૫૫ દાર્તાન અમીર હમ્મલ ૦૧ જંગનામા હજરતઅલી
૨૫૫ દાતમતાઈ ચીત્રવાલી ૦૧ જંગનામા મહમ્મદ હની
૨૫૫ અબેદુલબક્કા ૧૦૦૦ દાર્તાન ૦)ના સખાવતનામા
પુરે જુલુવાળી ૦) મહેનખી બાગે રસુલ
૦૧ મહાર દરવેશ ચીત્રવાળી ૦)ના સકરાત નામા ૦)મહેદ
૦૧ મુલખકાવળી ૦) નજમુલયા મોલુદશરીફ ૦) ગુરનામા
૦૧ મુસુદ જુલેખા ૦)ના ચુરનકા લટકા. (ગજલસ્તાન)
૦૧ ફસાને અબયખ ૦) ગુલદસ્તે કંવાલી ૦) ગુલશને એનજર
૦૧ તોતાકહાની ૦) મજમુએ કંવાલી ૦) મોહરે કંવાલી
૦૧ મલેકમહમ્મદ ૦) આસીકા કી જાન (ઉર્દૂ માશુકાં કી પહેચાન,
૦૧ ગુલખા સનોબરએ કંઈ સવાલ જવાબ, કંવાલી, દાદર
૦) શાહેજહાં શાહપરી કાખીલ દીદ ફર્ક હય)
૦)ના જગુન મહમ્મદ હનીફ ૦) નોખહારે મહીના ૧, ૨, ૩, ૪.
૦) રોશનમીયાં અમ્મુદદા ૦) ચુચુકા મુરખ્યા
૦) અમરત દસ્તા ૦)ના બહારે ખોસ્તાન ૦) જહરી સાંપ
૦)ના તક્કીમ અન્સારી ૦)ના નેહાલે ગુલશન ૦ અસીરે હિસ નાટક
૦) પસાગોહર અમ્મુ ગુલાબ ૦) સયદે હવસ નાટક.
૦) શાહેરમકા કીસ્સા ૦) ગુલજુલપયા નાટક ૦ દીવાનખમીન
૦) સીકન્દર જુલ કરનેન ૦ દીવાન સાદીક ૦)ના ગુલીસ્તાને રામ
૦) નાજની પહાન ૦)ના બહારે ગુલશન ૦)ના નયર એ દરિક
૦) લયલી મજનુ ૦)નાશ્ચાને ખવાબ(અપાયછે) ૦) શિરદોસકા ગજરા
૦)ના હાજમગરોલીયાહ ૦) ગુલજરે મુંબઈ
૦)ના શાહે જકુમકા કીસ્સા ૦)ના દાઈ હલીમા ૦) ખખીલીબહીયારી
૦) દુઆએ ગંગુલ અસં ૦) કશકુલ ખુલાસા ૦)ના જવાબરહિંદી
૦) તરકીખુલ સલાત ૦)ના સબેહકા સીતારા ૦) ફુજુલ પસલામ
એ સીવાએ ખીલુ સર્વ જાતની ઉરફ, ગુજરાતી, હિંદી,
બોમ્બઈના અમારે પાસે મળશે. હરી. કો. મુંબઈ-૪.

